

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/39/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5320010294
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kurák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5320010294.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Kuráka a sudcov JUDr. Moniky Liptákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 8. novembra 2022 prejednal odvolania podané obžalovaným C. I. a prokurátorom proti rozsudku Okresného súdu Čadca, sp.zn. 1T/83/2020 z 3.12.2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Čadca, sp.zn. 1T/83/2020 z 3.12.2021.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného C. I., nar. X.XX.XXXX v W., trvale bytom E. č. XXX,
okres W.,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e :

dňa 17.9.2019 v čase okolo 19.30 h v obci Skalité na chodníku pri ceste I/12 pri budove Drevovýroby Skalité č. 740, okres Čadca, pristúpil zozadu k D. L., nar. XX.X.XXXX, ktorého fyzicky napadol tak, že ho zozadu chytil za golier mikiny a zhodil ho na zem, na chrbát a povedal mu: „Ty hajzel, kde mám tie peniaze, čo mi dlhuješ, stále sa len vyhováraš a vyhýbaš sa mi.“, D. L. mu povedal, že peniaze nemá, že mu nemá z čoho dlh zaplatiť, kedy C. I. vytiahol spoza pása lovecký nôž z puzdra za opaskom, jednou rukou pridržiaval D. L. na zemi a s nožom v druhej ruke mu rozrezával jednotlivé kusy oblečenia, ktoré mal na tele, tak, že najskôr mu rozrezal mikinu, strhol mu ju z tela a takýmto spôsobom mu nožom rozrezal na tele tričko, montérky, ktoré mal oblečené na spodnej časti tela, na nohách a nakoniec mu rozrezal slipy a odhodil ich, pričom C. I. počas rozrezávania oblečenia od D. L. žiadal peniaze, hovoril mu, že má zaplatiť za plot, ktorý mu zničil, keď C. I. rozrezal a strhol z tela D. L. všetko oblečenie, povedal mu, že toto je posledné upozornenie, že nabadúce ak mu nezaplatí, že ho zabije, pričom fyzickým útokom C. I. utrpel D. L., nar. XX.X.XXXX, zranenia: odreninu v oblasti koreňa nosa vľavo veľkosti 1,5 x 0,5 cm, odreninu v oblasti dolnej časti nosa vpravo, veľkosti 1 x 0,3 cm, odreninu v oblasti pravého ramena veľkosti 4 x 2,5 cm, odreninu v oblasti panvy vpravo, veľkosti 7 x 4,5 cm, odreniu v oblasti stehna vľavo, z bočnej strany veľkosti 3 x 0,3 cm, pričom porucha zdravia u D. L. v dôsledku spôsobených zranení trvala 6 dní, D. L. bol z konania C. I. vystrašený,

t e d a

- iného násilím, hrozbou násillia nútil, aby niečo konal, a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania,
- dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného,

č í m s p á c h a l

- zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona,

- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Z a t o h o o d s u d z u j e :

Podľa § 189 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí:

- 1 ks nôž s čiernou plastovou rúčkou zn. MIKOV s ostrím o dĺžke 14 cm a celkovej dĺžke 24 cm,
- 1 ks puzdro v zelenej vojenskej farbe,
- 1 ks brúska na nôž,
- 1 ks píłka na drevo a nôž,
- 1 ks šnúrka zelenej farby,
- 1 ks opasok kožený, hnedej farby s prackou kovovou s 5-cíповou hviezdou.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného C. I. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Čadca, sp.zn. 1T/83/2020 z 3.12.2021 bol obžalovaný C. I. uznaný za vinného zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 17.9.2019 v čase okolo 19.30 h v obci Skalité na chodníku pri ceste I/12 pri budove Drevovýroby Skalité č. 740, okres Čadca, pristúpil zozadu k D. L., ktorého fyzicky napadol tak, že ho zozadu chytil za golier mikiny a zhodil ho na zem,

na chrbát a povedal mu: „Ty hajzel, kde mám tie peniaze, čo mi dlhuješ, stále sa len vyhováraš a vyhýbaš sa mi.“, D. L. mu povedal, že peniaze nemá, že mu nemá z čoho dlh zaplatiť, kedy C. I. vytiahol spoza pása lovecký nôž z puzdra za opaskom, jednou rukou pridržoval D. L. na zemi a s nožom v druhej ruke mu rozrezával jednotlivé kusy oblečenia, ktoré mal na tele, tak, že najskôr mu rozrezal mikinu, strhol mu ju z tela a takýmto spôsobom mu nožom rozrezal na tele tričko, montérky, ktoré mal oblečené

na spodnej časti tela, na nohách a nakoniec mu rozrezal slipy a odhodil ich, pričom C. I. počas rozrezávania oblečenia od D. L. žiadal peniaze, hovoril mu, že má zaplatiť za plot, ktorý mu zničil, keď C. I. rozrezal a strhol z tela D. L. všetko oblečenie, povedal mu, že toto je posledné upozornenie, že nabudúce ak mu nezaplatí, že ho zabije, pričom fyzickým útokom C. I. utrpel D. L. zranenia: odreninu v oblasti koreňa nosa vľavo veľkosti 1,5 x 0,5 cm, odreninu v oblasti dolnej časti nosa vpravo, veľkosti 1 x 0,3 cm, odreninu v oblasti pravého ramena veľkosti 4 x 2,5 cm, odreninu v oblasti panvy vpravo, veľkosti 7 x 4,5 cm, odreniu v oblasti stehna vľavo, z bočnej strany veľkosti 3 x 0,3 cm, pričom porucha zdravia u D. L.

v dôsledku spôsobených zranení trvala 6 dní, D. L. bol z konania C. I. vystrašený.

Za to bol podľa § 189 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému uložil trest prepadnutia vecí: 1 ks nôž s čiernou plastovou rúčkou zn. MIKOV s ostrím o dĺžke 14 cm a celkovej dĺžke 24 cm,

1 ks puzdro v zelenej vojenskej farbe, 1 ks brúska na nôž, 1 ks píłka na drevo a nôž, 1 ks šnúrka zelenej farby, 1 ks opasok kožený, hnedej farby s prackou kovovou s 5-cípvou hviezdou.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože bol napadnutý odvolaniami obžalovaného a prokurátora.

Prokurátor podané odvolanie odôvodnil písomným podaním z 1.2.2022 (č.l. 261 spisu), v ktorom uviedol:

„Odvolanie smeruje proti výroku o treste odňatia slobody, mimoriadne zníženého podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a uloženého vo výmere 2 roky a proti výroku o skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 2 roky, a to v neprospech obžalovaného.

Ostatné výroky, vrátane výroku o vine a výroku o treste prepadnutia veci týmto odvolaním nie sú napadnuté.

Mám za to, že v danej veci vzhľadom na nekritický postoj obžalovaného

k spáchanému trestnému činu, ktorý mal počas celého trestného konania, skutočnosť, že sa dopustil dvoch trestných činov, závažnosť konania kladeného obžalovanému za vinu, ako aj na osobu obžalovaného, keďže obžalovaný sa v minulosti opakovane dopustil konania vykazujúceho znaky trestného činu násilnej povahy, tu nebol daný dôvod na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej sadzby. V danom prípade sa domnievam, že u obžalovaného je potrebné pôsobiť naňho nepodmienečným trestom odňatia slobody v záujme lepšej nápravy páchatel'a a ochrany spoločnosti.

V súvislosti s vyššie zmienenými konaniami odsúdeného, vykazujúcimi znaky trestného činu násilnej povahy, poukazujem na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.

6 Tz 207/1995, podľa ktorého „Skutočnosť, že páchatel' spáchal skutok, ktorý má znaky trestného činu, a skutočnosť, že bol za tento skutok súdom právoplatne odsúdený, sú dve rozdielne skutočnosti (udalosti). Právo rozlišuje tieto dve rozdielne právne skutočnosti a spája s nimi vznik odlišných právnych pomerov a odlišné právne následky pre páchatel'a [porovnaj napr. ustanovenia o príťažujúcej okolnosti podľa § 34 písm. i) Tr. zák. (č. 140/1961 Zb.) veta pred bodkočiarkou "spáchal viac trestných činov" a podľa § 34 písm. j) Tr. zák. "bol už pre trestný čin odsúdený"]. Ak teda právna fikcia, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený, znamená v podstate právny zánik skutočnosti odsúdenia, neznamená to i zánik skutočnosti, že páchatel' spáchal trestný čin. Takéto rozlišovanie týchto dvoch právnych skutočností opodstatňuje fakt, že ide o skutočnosti (udalosti) s rozdielnym obsahom, ktoré majú rozdielny význam a dosah. Ak páchatel' opäť spáchal trestný čin, môže súd

zo zhodnotenia konkrétnych okolností trestných činov vyvodit' závery, pokiaľ ide o postoj páchatel'a k spoločenským hodnotám chráneným trestným zákonom, či páchatel' má sklony k páchaniu trestnej činnosti, alebo či spáchanie trestných činov je v inak poriadnom živote páchatel'a len náhodné, aký je stupeň a povaha mravného narušenia páchatel'a, aká je možnosť jeho nápravy, aký je účinok výkonu predchádzajúceho trestu na páchatel'a a pod.“

Z uvedených dôvodov navrhujem odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok podľa

§ 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil vo výroku o treste odňatia slobody a výroku o skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody a sám rozhodol tak, že podľa

§ 41 ods. 2 Tr. zák., § 189 ods. 2 Tr. zák. a s poukazom na § 36 písm. j) Tr. zák. a § 37 písm. h) Tr. zák. ukladá obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu

s minimálnym stupňom stráženia.

V prípade, že odvolací súd dospeje k záveru, že vzhľadom na okolnosti skutku

a invaliditu páchatel'a nie je potrebné na obžalovaného pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody, navrhujem odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil vo výroku o treste odňatia slobody a výroku o skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody a sám rozhodol tak, že podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., § 189 ods. 2 Tr. zák. a s poukazom na § 36 písm. j) Tr. zák. a § 37 písm. h) Tr. zák. ukladá obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého obžalovanému podľa § 51 ods. 1 Tr. zák., § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmiennečne odkladá

a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. mu určuje skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad jeho správaním v trvaní 4 roky s povinnosťou podrobiť sa sociálnemu výcviku.“

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí doplnil podané odvolanie v tom smere, že uložený trest označil za neprimerane mierny aj z toho dôvodu, že okresný súd nesprávne vyhodnotil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle ust. § 36 a § 37 Tr. zák. Obžalovanému nemala byť priznaná poľahčujúca okolnosť uvedená v § 36 písm. j) Tr. zák., teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Z tohto dôvodu sa podľa názoru prokurátora preto mení aj výška dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to v zmysle ust. § 38 ods. 4 Tr. zák., čiže táto sa má zvýšiť o jednu tretinu s určením jej dolnej výšky v rozmedzí 6 až 10 rokov. Prokurátor zároveň zvýraznil, že okresný súd pri ukladaní trestu nesprávne aplikoval tzv. asperačnú zásadu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., nakoľko stíhané trestné činy boli spáchané v jednočinnom súbehu.

Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Lindy Cisaríkovej Stopkovej (č.l. 265-267 spisu), v ktorom uviedol:

„V konečnom dôsledku obžalovaný navrhuje, aby v zmysle § 321 ods. 1 Tr. por. bol zrušený napadnutý rozsudok, a to z dôvodov:

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorým sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo práva na obhajobu, b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť, neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, c) že sú tu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Obžalovaný navrhuje, aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Obžalovaný v prvom rade uvádza, že skutok popísaný v skutkovej vete napádaného rozsudku nespáchal, skutočnosti uvádzané v skutkovej vete citovaného rozsudku nie sú pravdivé. V predmetnej trestnej veci boli v prípravnom konaní zadovážené a na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa vykonané dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporovali. Na jednej strane dôkazy svedčiace v prospech obžalovaného a na druhej strane dôkazy svedčiace v jeho neprospech.

Obžalovaný v priebehu celého trestného konania odmietal, že by spáchal skutok, ktorý je mu kladený za vinu, pričom všetky jeho výpovede boli logické a konštantné. Obžalovaný vo svojich výpovediach zhodne uvádzal, že v čase spáchania skutku sa nachádzal doma, kde vyrábala syrové korbáčiky, svedkom čoho mal byť svedok D. W. s tým, že

na preukázanie pravdivosti svojej výpovede navrhol v konaní vypočuť menovaného svedka, ktorý v podstate potvrdil verziu obžalovaného. Verzia obžalovaného je potvrdzovaná aj záznamom v kalendári, ktorý predložil obžalovaný v uvedenej trestnej veci. Súd prvého stupňa v odôvodnení napádaného rozsudku okrem iného uviedol, že „Pokiaľ ide o výpoveď svedka D. W., ktorý mal potvrdiť, že obžalovaný na mieste skutku nebol, mal sa nachádzať doma, tejto súd neuveril a považuje ju za tendenčnú v snahe pomôcť obžalovanému vyvinieť sa zo spáchania trestného činu. Navyiac svedok na opakované otázky prokurátora súdu nevedel uviesť dátum, ani deň, keď malo dôjsť ku skutku. Takáto výpoveď nemôže byť v prospech obžalovaného a už vôbec nie v prípade, keď to bol sám obžalovaný, ktorý svedka oslovil.“ S uvedeným odôvodnením súdu prvého stupňa nemôže obžalovaný

v žiadnom prípade súhlasiť. Podľa názoru obžalovaného je logické, že si svedok nemusí pamätať presný dátum určitej udalosti, najmä pokiaľ ide o časový odstup viac ako dvoch rokov. Vo svojej výpovedi však zotrval na svojom tvrdení, že v daný deň bol u obžalovaného, kde čakal na syrové korbáčiky, ktoré obžalovaný vyrábala. Podľa názoru obžalovaného je súčasne v danej súvislosti zjavné, že obžalovaný musel vyhľadávať dôkazy na svoju obhajobu, keďže trestné oznámenie poškodeného považuje za vykonštruované a odmieta, že by spáchal skutok, ktorý je mu kladený za vinu. Pokiaľ sú však pochybnosti o tom, že by vyhľadal vyššie menovaného svedka za účelom produkovania nepravdivých tvrdení pre potreby obrany obžalovaného, je zjavné, že v takom prípade by bol svedok nepochybne pripravený a jeho výpoveď by bola zosúladená s jeho výpoveďou do najmenších detailov. Akákoľvek pochybnosť zo strany hodnovernosti výpovede svedka podľa názoru obžalovaného teda nie je namieste. Rovnako nesúhlasí s postupom súdu, ktorý nechal

do úvahy obžalovaným predložený kalendár obsahujúci časový údaj o výrobe syrových korbáčikov pre svedka D. W. s tým, že odmieta, že by údaj do predloženého kalendára doplnil neskôr.

Obžalovaného usvedčoval zo spáchania skutku jediný priamy svedok, a to svedok - poškodený, ktorého verzia nebola podľa názoru obžalovaného preukázaná. Verziu svedka - poškodeného sa podľa názoru obžalovaného nepodarilo preukázať, podľa jeho názoru obsahujú jeho jednotlivé výpovede viaceru

rozporov, ktoré sa nepodarilo v priebehu trestného konania odstrániť. Svedok - poškodený v zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 20.9.2019 uviedol, že pri incidente mu mal obžalovaný uviesť, citujem „toto je posledné upozornenie, lebo ak mi to nezaplatis, tak ťa zabijem.“ Následne v zápisnici o konfrontácii medzi obvineným a poškodeným poškodený na strane 3 uviedol, citujem: „Na presnú komunikáciu ohľadne vypytovania tejto sumy peňazí pánom I. si nepamätám, teda nemôžem

s istotou potvrdiť, že či sa mi vyhráždal zabitím. Je pravdou, že som to spomenul v trestnom oznámení aj vo výsluchu poškodeného, ale ja to potvrdiť, že sa mi pán I. vyhráždá, že ak mu nezaplatis peniaze za plot, že ma zabije. Ja si skutočne na jeho slová nepamätám.“ Následne v zápisnici o výsluchu svedka - poškodeného zo dňa 21.4.2020 uviedol, že mu mal obžalovaný hovoriť niečo ohľadom finančnej náhrady, ale pre časový odstup si už nepamätal čo. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.7.2021 zase uviedol, že „neviem, či povedal, že ma zbije, alebo zabije, už si to presne nepamätám.“ S poukazom na uvedené rozpory je podľa názoru obžalovaného nepreukázané naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty zločinu vydierania, v dôsledku čoho nemožno skutok kvalifikovať ako zločin vydierania. Nad rámec už uvedeného je potrebné v spojitosti s vyjadreniami svedka - poškodeného uviesť, že svedok - poškodený pri svojich výsluchoch uviedol, že v deň spáchania skutku mal užiť dve tabletky neuroly, a to okolo 16:00 hod. Podľa názoru obžalovaného je veľmi sporná jeho schopnosť vnímania a reprodukcie prežitého deja. V danej veci bol vypracovaný znalecký posudok MUDr. Stanislavy Šupolovej č. 09/2020, v ktorom znaleckom posudku síce znalkyňa v odpovedi na otázku č. 3. uviedla, že poškodený je schopný vypovedať ako svedok v trestnom konaní, no v odpovedi na otázku č. 4 uvádza, citujem „Nakoľko absentuje exaktný výsledok dychového testu rovnako výsledok analýzy biologického materiálu na prítomnosť benzodiazepínov (alprazolam) v tele, z času spáchania trestného činu (menovaný podal trestné oznámenie 3 dni po skutku), sa znalec nemôže exaktne vyjadriť k druhu, ako ani stupňu jeho intoxikácie.“ Podľa názoru obžalovaného sa súd prvej inštancie s uvedenou skutočnosťou v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal, pričom záver znalkyne spolu s výpoveďami svedkov T. a R. vnášajú značné pochybnosti o tom, v akom stave sa poškodený v čase spáchania skutku nachádzal. Svedok R. pri svojom výsluchu uviedol, že pri vystupovaní zo svojho motorového vozidla videl pri vystupovaní zo svojho motorového vozidla poškodeného, ktorý bol opretý o stenu, s tým, že sa pri ňom nezastavil, bál sa, že je nafetovaný. Súčasne uviedol, poškodený bol vyzlečený a len sa na neho nepričtetne pozeral. Je teda zrejme, že poškodený, ak mal byť napadnutý obžalovaným, mal

možnosť požiadať o pomoc menovaného svedka, no nijako nereagoval, čo taktiež vnáša značné pochybnosti o hodnovernosti výpovede poškodeného.

Svedok G. T. pri svojom výsluchu uviedol, že v deň spáchania skutku videl pri vstupe do areálu drevovýroby spať poškodeného, ktorý mal byť oblečený s tým, že sandále mal na druhej strane cesty. Súčasne uviedol, že podľa menovaného svedka bol poškodený opitý, niečo tam mrmlal.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, v predmetnej veci je množstvo rozporov

a pochybností, ktoré v súlade so zásadou in dubio pro reo musia byť vykladané v prospech obžalovaného, pričom s popísanými rozpormi sa súd prvého stupňa v napádanom rozhodnutí nevysporiadal.

Náležité zistenie skutkového stavu veci znamená, že orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Aj postup prokurátora podľa § 234 ods. 1 Tr. por. (podanie obžaloby) predpokladá dostatočné objasnenie veci minimálne v takom rozsahu, aby bolo zrejme, že: skutok sa stal, skutok vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obvinený a nie sú dané okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť.

Vyššie uvedené podmienky tvoria nevyhnutný základ na posúdenie, či výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. Ak nebude splnená čo i len jedna z nich, oprávnené a opodstatnené prichádza do úvahy postup súdu podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. por.

Prokurátor nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. len z domniek a hypotéz, pretože takýto stav vyvoláva vážne pochybnosti o náležitom zistení skutkového stavu veci a v žiadnom prípade neumožňuje úvahy prokurátora o tom, že obvinený by mal byť dôvodne postavený pred súd. Záver prokurátora o náležitom zistení skutkového stavu veci, vyjadrený podaním obžaloby, musí mať podporu v zhromaždených dôkazoch, čo sa v tomto prípade podľa názoru obžalovaného nestalo.

V predmetnej trestnej veci orgány činné v trestnom konaní, najmä v štádiu prípravného konania nepostupovali v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci podľa § 20 ods. 10 Tr.

por., keď nezabezpečili všetky relevantné a procesné spôsobilé dôkazné prostriedky, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukázali, že obžalovaný spáchal uvedený skutok.

Je zásada, že obžalovaný nemusí preukazovať svoju nevinu, ale mala by mu byť preukázaná vina. Obžaloba v danej veci nepriniesla dôkazy, ktoré by preukazovali vinu obžalovanému. Práve naopak, obžalovaný navrhnutými dôkazmi dostatočne jasne a logicky preukázal, že sa skutku, ktorý je mu kladený za vinu, nedopustil. Je paradoxné, že aj napriek množstvu dôkazov, ktoré preukazovali jeho nevinu, súd tieto nevezal do úvahy. Súčasne si obžalovaný dovoľuje poukázať na svoj nie priaznivý zdravotný stav, keďže ide o osobu zdravotne ťažko postihnutú, čo obžalovaný v konaní preukázal. Podľa názoru obžalovaného je nemysliteľné, aby pri jeho zdravotnom stave spáchal skutok tak, ako je popísané v skutkovej vete napádaného rozsudku.

Na podklade uvedeného má obžalovaný za to, že dôkazy súdom vymedzené v napádanom rozsudku podľa jeho názoru v žiadnom prípade neusvedčujú jeho osobu zo spáchania stíhaného skutku.

Súd prvého stupňa sa s vyššie popísanými skutočnosťami nedostatočne vysporiadal, dostatočne jasne a určito nevysvetlil, na základe čoho dospel k záveru o vine obžalovaného s tým, že jeho obranu nevezal súd prvého stupňa do úvahy. Z daného dôvodu je podľa názoru obžalovaného napádaný rozsudok arbitrárny a prekvapivý.

Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisúdená hodnota závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, hodnota, poprípade hodnota vierohodnosti. Pri hodnotení dôkazov

z hľadiska ich závažností (dôležitosti) súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o nich môže oprieť svoje skutkové zistenia (či sú použiteľné pre zistenia skutkového stavu a v akom rozsahu, poprípade v akom smere). Pri hodnotení dôkazov

po stránke ich zákonnosti súd skúma, či dôkazy boli získané (zadovážené) a vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu, alebo či v tomto smere vykazujú vady (či ide o dôkazy zákonné alebo nezákonné); k dôkazom, ktoré boli získané (zadovážené) alebo vykonané

v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi súd neprihliadne. Hodnotením dôkazov z hľadiska ich pravdivosti súd dochádza k záveru, ktoré skutočnosti, o ktorých dôkazy (pre rozhodnutie významné a zákonné) podávajú správu, je možné považovať

za pravdivé (dokázané) a ktoré nie. Vyhodnotenie dôkazov z hľadiska pravdivosti predpokladá tiež posúdenie vierohodnosti dôkazom poskytovanej správy podľa druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona vykonáva.

Výsledky hodnotenia dôkazov umožňujú súdu prijať záver o pravdivosti skutočnosti, ktorá je predmetom dokazovania, ak je na ich základe možné nadobudnúť istotu (presvedčenie) o tom, že sa táto skutočnosť naozaj stala, bez toho, aby o tom mohli byť rozumné pochybnosti. Ak však výsledky hodnotenia dokazovania vytvárajú podmienky len pre úsudok, že je možné (viac či menej pravdepodobné), že sa dokazovaná skutočnosť stala,

a pripúšťajú, teda je možnosť (väčšia či menšia pravdepodobnosť) toho, že sa dokazovaná skutočnosť naopak nestala, nie je možné robiť záver o pravdivosti tejto skutočnosti. V takom prípade súd rozhodne - ako vyplýva z vyššie uvedeného, v neprospech účastníka, v ktorého záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť.

Podľa názoru obžalovaného nemožno dospieť k záveru o jeho vine na podklade vykonaných dôkazov, nakoľko tieto sú podľa jeho názoru nepresvedčivé pre uznanie viny

a nemožno konštatovať, že by bez akejkoľvek pochybnosti vylučovali inú alternatívu skutkového deja, keďže je tu množstvo dôkazov svedčiacich v prospech obžalovaného, na ktoré súd prvého stupňa pri svojom rozhodnutí neprihliadal.

Z vyššie uvedených dôvodov má obžalovaný za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o jeho vine nevyplýva zo zabezpečených a vykonaných dôkazov a je z tohto hľadiska neudržateľné a arbitrárne.

Na základe vyššie uvedeného sa podaným odvolaním obžalovaný domáha, aby bol rozsudok Okresného súdu Čadca 1T/83/2020-240 zo dňa 3.12.2021 ako nezákonný zrušený

a aby bola vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie s právnym názorom odvolacieho súdu.“

K odvolaniu prokurátora sa prostredníctvom svojej obhajkyne vyjadril obžalovaný písomným podaním zo 14.2.2022, v ktorom uviedol:

„Vzhľadom k tomu, že obžalovaný nesúhlasí s argumentáciou prokurátora Okresnej prokuratúry Čadca uvedenej v podanom odôvodnení odvolania, považuje za potrebné sa

k nemu vyjadriť.

Obžalovaný prioritne uvádza, že naďalej zotráva v celom rozsahu na svojej nevine a odmieta, že by spáchal skutok, ktorý je mu kladený za vinu v podanej obžalobe. Obžalovaný poukazuje na to, že v priebehu celého konania zotrval na svojej nevine a považuje svoje tvrdenia za logické, nemenné a preukázané vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný nesúhlasí s tvrdením prokurátora o jeho nekritickom postoji k spáchanému trestnému činu. Ako už bolo vyššie uvedené, obžalovaný v priebehu celého trestného konania zotrával na svojej nevine, pričom odmieta niesť trestnoprávnu zodpovednosť za skutok, ktorý nespáchal. Aj napriek tomu, že súd prvého stupňa neuveril obrane obžalovaného, tento považuje napádaný rozsudok za vecne nesprávny a rozporný s vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný je dlhodobo osobou so zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 60 %. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Čadca 1, odbor sociálnych vecí a rodiny, ako orgán príslušný podľa ust. § 5 zákona č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti v znení neskorších predpisov a § 52 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vydal podľa ust. § 15 na účely § 55 ods. 6 tohto zákona na základe opätovného posúdenia zdravotného stavu mojej osoby dňa 26.10.2020 komplexný posudok č.: CA2/OPPKPČ/SOC/ 2020/23406, č.z. 2020/190796. V citovanom posudku daný správny orgán konštatoval, že

na základe lekárskeho posudku pod číslom CA2/OPPKPČ/SOC/2020/23406 č.z. 2020/190125 zo dňa 22.10.2020 miera funkčnej poruchy mojej osoby je 60 % podľa prílohy č. 3 k zákonu č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia, a preto sa moja osoba považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím.

V citovanom komplexnom posudku Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny konštatoval, že mám chronickú venóznú insuficienciu dolných končatín (po opakovaných flebotrombózach a flebitídach pri trombofilnom stave), artrózu bedrových kĺbov IV. štádia.

S poukazom i na uvedené je podľa názoru obžalovaného argumentácia prokurátora Okresnej prokuratúry Čadca o potrebe pôsobiť na jeho osobu nepodmienečným trestom odňatia slobody v záujme lepšej nápravy jeho osoby a ochrany spoločnosti neopodstatnená. Čo sa týka predchádzajúcich odsúdení obžalovaného, na obžalovaného sa hľadí, ako by nebol odsúdený. Od posledného odsúdenia uplynulo viac ako 10 rokov, pričom podľa názoru obžalovaného nie je namieste poukazovať na jeho predchádzajúce odsúdenia s tak dlhým časovým odstupom a následne nemožno v jeho prípade podľa predchádzajúcich odsúdení ustáliť záver o potrebe uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody. Je potrebné brať

na zreteľ nie priaznivý zdravotný stav obžalovaného, v dôsledku ktorého je jeho kvalita života značne sťažená, má ťažkú poruchu mobility, v dôsledku ktorej bola vo vyššie citovanom lekárskom posudku konštatovaná odkázanosť na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. S poukazom na sťaženie mobility bolo súčasne v posudku ustálené, že obžalovaný nie je schopný na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jeho prirodzenej dôstojnosti premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy. Obžalovaný má za to, že s poukazom na jeho zdravotný stav je veľmi nepravdepodobné, aby spáchal skutok tak, ako je vymedzené v skutkovej vete napádaného rozsudku. Rovnako nie je namieste, aby bol obžalovanému s poukazom na okolnosti prípadu a jeho osobu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody.

Na základe vyššie uvedeného obžalovaný navrhuje, aby Krajský súd v Žiline, ako príslušný odvolací súd, sťažnosť (odvolanie - pozn. krajského súdu) prokurátora Okresnej prokuratúry Čadca zamietol, pretože nie je dôvodná.“

Na verejnom zasadnutí konanom na krajskom súde prokurátor uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomných dôvodov podaného odvolania s tým, že v zmysle doplnených dôvodov odvolania navrhol, aby bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody na zvýšenej dolnej hranici zákonnej sadzby. Odvolanie obžalovaného navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomných dôvodov podaného odvolania. Napadnutý rozsudok označil za nezákonný. Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a rozhodol o oslobodení obžalovaného spod podanej obžaloby, alternatívne aby celú trestnú vec z dôvodov podaného odvolania vrátil okresnému súdu na nové pojednanie a rozhodnutie. Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný sa v celom rozsahu pridržiaval konečného návrhu svojho obhajcu. Poukázal na tú skutočnosť, že vykonanému trestnému stíhaniu nerozumie, nakoľko stíhaného trestného činu sa nedopustil. V tejto súvislosti poukázal na výpovede svedkov, ktoré svedčili v jeho prospech, ako aj tú skutočnosť, že samotný trestný čin bol zo strany poškodeného oznámený až po troch dňoch. Zároveň zvýraznil, že svedok, ktorý videl poškodeného po stíhanom skutku nahého, neidentifikoval na jeho tele žiadne zranenia. Navrhol preto napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania obžalovaného a prokurátora boli podané oprávnenými osobami a včas v lehote stanovenej v § 309 Tr. por. V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení preskúmvacej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné a odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu vo výrokoch o uznanej vine a uložených trestoch.

Pokiaľ sa týka zrušeného výroku o uznanej vine, krajský súd zvýrazňuje, že dôvodom takéhoto procesného postupu bol len zistený nedostatok v skutku stíhaného trestného činu, ktorý v napadnutom rozsudku neobsahoval identifikáciu osoby poškodeného D. L. prostredníctvom jeho dátumu narodenia. V ostatnej časti skutok zostal nezmenený a po tejto technickej úprave bol prevzatý do odsudzujúceho rozsudku krajského súdu. Z tohto dôvodu krajský súd k uznanej vine obžalovaného uvádza prakticky totožné odôvodnenie tak, ako toto bolo obsiahnuté v zrušenom rozsudku prvostupňového súdu. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že argumenty podaného odvolania boli len opakovaním obhajoby obžalovaného prednesenej na hlavnom pojednávaní a okresný súd sa s týmito riadnym spôsobom vysporiadal. Preto po zrušení napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Objektom trestného činu vydierania podľa § 189 Tr. zák. je slobodné rozhodovanie človeka. Objektívna stránka spočíva v nútení iného k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpel. Prostriedkom na dosiahnutie páchatelovho cieľa je násilie, hrozba bezprostredného násillia alebo hrozba inej ťažkej ujmy.

Podľa § 122 ods. 7 Tr. zák. trestný čin je spáchaný násillím, ak páchatel použije na jeho spáchanie fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby, alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel uviedol do stavu bezbrannosti ľstou, alebo ak páchatel použil násilie proti veci iného.

Pod hrozbou násillia sa rozumie jednak hrozba bezprostredným násillím, ale aj hrozba takým násillím, ktoré nemá byť vykonané ihneď, ale v bližšej alebo vzdialenejšej budúcnosti. Pri porovnaní s hrozbou bezprostredného násillia je hrozba násillím širšia, pretože môže obsahovať hrozbu, že násilie bude použité s odstupom času.

Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v nútení iného k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpel. Prostriedkom na dosiahnutie páchatel'ovho cieľa je násilie, hrozba bezprostredného násillia alebo hrozba inej ťažkej ujmy.

Subjektívna stránka trestného činu je vždy charakterizovaná zavinením, ktoré možno definovať ako vnútorný vzťah páchatel'a k určitým skutočnostiam zakladajúcim trestný čin. Úmyselné zavinenie podľa ust. § 15 ods. 1 Tr. zák. ustanovuje, že:

Trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel'

a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo

b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Aby sa jednalo o trestný čin vydierania, cieľ, ktorý chce páchatel' dosiahnuť, musí byť adresovaný poškodenému. Cieľom páchatel'a je dosiahnutie majetkovej alebo nemajetkovej výhody páchatel'a, na ktorú nemá zákonný nárok. Pre právnu kvalifikáciu trestného činu vydierania je osobitne dôležité zistenie úmyslu páchatel'a, t.j. za akým cieľom bolo použité násilie, či hrozba násillím.

Tohto trestného činu sa môže dopustiť ktokoľvek, teda všeobecný subjekt a trestný čin je dokonaný samotným násilným konaním, uskutočnením hrozby násillím alebo hrozby inej ťažkej ujmy. Pre trestnú zodpovednosť páchatel'a sa nevyžaduje, aby páchatel' aj skutočne dosiahol to, čo sledoval. Cieľ, ktorý chce páchatel' dosiahnuť, však musí byť adresovaný poškodenému a poškodený ho musí vnímať. V prípade, že do slobodného rozhodovania človeka vstúpi akt násillia, hrozby násillia, či hrozby inej ťažkej ujmy, už možno hovoriť o tom, že jedinec je pri rozhodovaní limitovaný prednesenými, či prezentovanými vyhrážkami a jeho konanie, či rozhodovanie je, alebo môže byť ovplyvnené konaním vyššie opísaným. Skutok, trestný čin je dokonaný vyššie popísaným násilným konaním, či už verbálnym, alebo brachiálnym, páchatel' nemusí ani zamýšľaný zámer dosiahnuť.

Objektom trestného činu výtržníctva sú primárne medziľudské vzťahy a určité zásady slušného správania na verejnosti alebo na mieste verejne prístupnom.

Objektívna stránka spočíva z hľadiska konania v prevažnej väčšine prípadov v aktívnom konaní, ale výnimočne aj v opomenutí konania, na ktoré je osoba povinná.

V konaní mal súd preukázané, že obžalovaný konal spôsobom, ako je uvedené vo výroku rozsudku. V konaní boli produkované dve skupiny dôkazov. Na jednej strane dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaného: výpovede poškodeného a svedkyne C. L., znalecký posudok MUDr. Štefana Solika, na strane druhej dôkazy svedčiace v prospech obžalovaného: obžalovaného a svedka D. W..

Za daného skutkového stavu mal súd vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázané, že i inkriminovaný deň došlo ku konfliktu medzi poškodeným a obžalovaným. Taktiež bolo bezrozporne preukázané, že poškodený D. L. bol zaviazaný uhradiť matke obžalovaného škodu za poškodenie oplotenía, ktorú doposiaľ neuhradil.

Obžalovaný počas celého konania (prípravného, aj konania pred súdom) popiera spáchanie skutku, tvrdiac, že poškodeného nijakým spôsobom nenapadol, na mieste skutku sa nenachádzal, nachádzal sa doma, čo má dosvedčiť výpoveď svedka D. W..

Súd tvrdeniam obžalovaného neuveril a tieto považuje za jeho obhajobu. Tvrdenia obžalovaného boli jednoznačne vyvrátené výpoveďami poškodeného a svedkyne C. L..

Jediným priamym dôkazom svedčiacim proti obžalovanému je výpoveď poškodeného, ktorá v takom prípade musí byť jasná, logická, zrozumiteľná, presvedčivá, vierohodná a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybnená, či dokonca vyvrátená.

V danom prípade výpoveď poškodeného nebola nijakým spôsobom vyvrátená, naopak, je potvrdená viacerými nepriamymi dôkazmi, a to najmä výpoveďou C. L., ktorá jednoznačne popísala zranenia, ktoré mal poškodený na sebe, a taktiež znalecký posudok MUDr. Štefana Solika, v ktorom znalec určil možný mechanizmus vzniku poranení na tele poškodeného. Výpoveď poškodeného nebola spochybnená ani znalkyňou MUDr. Stanislavou Šupolovou, ktorá jednoznačne uviedla, že poškodený je schopný vypovedať ako svedok v trestnom konaní, je schopný vnímať určitý dej, uchovať si ho v pamäti a následne pri výsluchu reprodukovať, napriek tomu, že u poškodeného sa jedná o plne rozvinutú závislosť na alkohole.

Výpoveď poškodeného o roztrhanom oblečení potvrdil aj svedok C. E..

Z výpovede poškodeného mal súd jednoznačne preukázané, že v daný deň obžalovaný fyzicky napadol poškodeného tým spôsobom, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Priebeh skutku poškodený popísal vo svojich výpoveďiach opakovane a nemenne tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní.

Svedkyňa C. L. popísala zranenia, ktoré videla na poškodenom, rovnako sprostredkovane uviedla, akým spôsobom malo dôjsť ku skutku. O priebehu skutku jej povedal poškodený, keď za ním prišla a videla zranenia, ktoré mu sama ošetrila.

Zranenia, ktoré poškodený utrpel, sú verifikované fotodokumentáciou vyhotovenou na polícii a mechanizmus vzniku týchto poranení potvrdil aj znalec. Rovnako znaleckými posudkami bolo potvrdené, že oblečenie poškodeného - bunda bolo rozrezané nožom.

Poškodený nemá dôvod si priebeh skutku vymýšľať, nakoľko ani nechcel podať trestné oznámenie na obžalovaného, naopak, k podaniu trestného oznámenia ho presvedčila C. L., jeho matka potom, ako videla zranenia na jeho tele.

Pokiaľ ide o výpoveď svedka D. W., ktorý mal potvrdiť, že obžalovaný na mieste skutku nebol, mal sa nachádzať doma, tejto súd neuveril a považuje ju za tendenčnú v snahe pomôcť obžalovanému vyvinieť sa zo spáchania trestného činu. Navyše svedok ani na opakované otázky prokurátora súdu nevedel uviesť dátum, ani deň, kedy mal byť s obžalovaným, uviedol iba, že u obžalovaného bol v deň, keď malo dôjsť ku skutku. Takáto výpoveď nemôže byť v prospech obžalovaného a už vôbec nie v prípade, keď to bol sám obžalovaný, ktorý svedka oslovil. Nemožno prihliadať ani na kalendár, ktorý predložil na svoju obhajobu obžalovaný, nakoľko údaje do tohto kalendára mohol obžalovaný dopísať aj dodatočne.

Pokiaľ ide o svedkov G. T. a G. R., títo neboli priamymi svedkami skutku, videli iba poškodeného potom ako sa stal skutok, ako sa nachádza

na mieste, pričom svedok G. T. uviedol, že bol oblečený, nemal na sebe obuv, pričom videl na druhej strane cesty sandále, a svedok G. R., ktorý išiel okolo miesta skutku okolo 21.00 hod., videl poškodeného vyzlečeného, opretého o stenu. Navyše G. R. potvrdil aj skutočnosť, že obžalovaný pri sebe nosí nôž.

Po skutkovej stránke bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Obžalovaný od začiatku spáchanie skutku popieral. Na svoju obhajobu uviedol, že sa na mieste skutku nenachádzal, ale bol vo svojom dome spoločne s D. W., ktorému robil korbáčiky, ako je vyššie uvedené, súd obhajobe obžalovaného neuveril, rovnako neuveril výpovedi svedka D. W.. Naopak, súd uveril výpovedi poškodeného, ktorá bola potvrdená jednak znaleckým posudkom MUDr. Štefana Solika, ako aj znaleckými posudkami kriminalistického a expertízneho ústavu. Výpoveď poškodeného nebola spochybnená ani znalkyňou MUDr. Stanislavou Šupolovou.

Pokiaľ sa obžalovaný odvoláva na skutočnosť, že je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, súd dáva do pozornosti, že obžalovaný sa venuje chovu hovädzieho dobytku, a teda, keď je zdravotne spôsobilý vykonávať takúto fyzicky náročnú činnosť, je podľa názoru súdu zdravotne spôsobilý aj spáchať trestný čin.

Je jednoznačne preukázané, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a tento vykonal závažnejším spôsobom konania, so zbraňou - nožom a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Za daného skutkového stavu súd nemal pochybnosti o vine obžalovaného a jeho konanie posúdil ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., nakoľko obžalovaný poškodeného násilím, hrozbou násillia nútil, aby niečo konal - zaplatil mu škodu spôsobenú na oplotení, a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., nakoľko obžalovaný napadol poškodeného na mieste verejnosti prístupnom.

Kvalifikačný znak skutkovej podstaty trestného činu podľa § 189 ods. 2 písm. a) Tr. zák. je naplnený tým, že obžalovaný na spáchanie trestného činu použil zbraň - nôž.

Za takto ustáleného skutkového stavu súd teda dospel k jednoznačnému záveru, že žalovaný skutok, priebeh ktorého súd ustálil vykonaným dokazovaním tak, ako je opísaný vo výrokovej časti rozsudku, sa stal, obžalovaný ho spáchal, pričom svojím konaním naplnil skutkové podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Takýto záver nebol spochybnený ani argumentáciou obhajoby obžalovaného v podanom odvolaní. Pokiaľ má obžalovaný iný názor na svoju vinu vo vedenom trestnom stíhaní, neznamená to, že súdy rozhodujúce o podanej obžalobe sú ním pri rozhodovaní viazané.

Jednotlivé dôkazy svedčiace o vine obžalovaného aj krajskému súdu v odvolacom konaní poskytli nespochybniteľný záver, že stíhaný trestný čin (skutok) bol spáchaný, a to tak, ako je to uvedené v predmetnom rozsudku odvolacieho súdu. Trestný čin spáchal obžalovaný C. I..

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

V súvislosti s namietanou neprimeranosťou uloženého trestu odňatia slobody prokurátorom treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentom prokurátora, podľa ktorého prvostupňový súd pri ukladaní trestu nesprávnym spôsobom aplikoval ustanovenie § 39 Tr. zák. o jeho mimoriadnom znížení. Krajský súd na rozdiel od súdu prvého stupňa nezistil také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné v trestnom stíhaní obžalovaného použiť ustanovenie § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Mimoriadne okolnosti prípadu (podľa § 39 Tr. zák.) boli fakticky vylúčené, a to z dôvodu ustálenej právnej kvalifikácie konania obžalovaného. Obžalovaný sa svojím konaním dopustil zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Z uvedeného je zrejmé, že skutok obžalovaného uvedený v rozsudku krajského súdu naplnil všetky zákonné znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu. Z tohto dôvodu nebolo možné rozhodnúť v tom zmysle, že okolnosti prípadu sú takého charakteru, ktorý odôvodňuje mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody. Tento záver vyplýva aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Odvolací súd nezistil ani také pomery páchatel'a, ktoré by odôvodnili postup súdu v zmysle citovaného ustanovenia § 39 Tr. zák. Aplikácia tohto ustanovenia nebola prvostupňovým súdom riadny spôsobom odôvodnená a zo strany krajského súdu bolo rozhodnutie v tomto smere vyhodnotené ako arbitrárne. Okresný súd sa strohým spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku (str. 16) vyjadril tým spôsobom, že aplikovanie ust. § 39 ods. 1 Tr. zák. je odôvodnené vyhodnotením osoby obžalovaného, ktorý je invalidným dôchodcom a zaoberá sa poľnohospodárskou výrobou - chovom hovädzieho dobytku. Zahladené právoplatné odsúdenia z minulosti, naopak, svedčili o tom, že obžalovaný nevedol riadny život tak, ako to definujú príslušné ustanovenia Trestného zákona. Samotné zahlodenie odsúdenia neznamená, že obžalovaný stíhaný skutok, resp. trestný čin nespáchal. Preto je potrebné na túto okolnosť prihliadať aj pri hodnotení jeho osoby. Krajský súd z týchto dôvodov preto dospel k záveru, že pri ukladaní trestu obžalovanému nie je možné aplikovať ust. § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Trestná sadzba bola preto odvolacím súdom v predmetnom trestnom stíhaní v zmysle ust. § 189 ods. 2 Tr. zák. ustálená v rozsahu 4 až 10 rokov. Krajský súd v predmetnom trestnom stíhaní zistil vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Preto obžalovanému trest odňatia slobody ukladal v zmysle ust. § 38 ods. 2 Tr. zák. U osoby obžalovaného bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť, a to v tom zmysle, že v minulosti viedol riadny život (§ 36 písm. j) Tr. zák.), a to s prihliadnutím na časový odstup od posledného zahladeného právoplatného odsúdenia (rozsudok Okresného súdu Čadca, sp.zn. 3T/63/2007 z 28.4.2009). Táto poľahčujúca okolnosť zohľadňuje aktuálny právny stav pri ukladaní trestu, pričom nemá vplyv na hodnotenie osoby obžalovaného, ako to bolo uvedené v súvislosti s aplikáciou ust. § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody. Priťažujúca okolnosť uvedená v § 37 písm. h) Tr. zák. spočívala v tom, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, t.j. zločin vydierania podľa §

189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Krajský súd ďalej svojím rozsudkom napravil pochybenie okresného súdu, ktorý obžalovanému ukladal úhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Správny postup pri uložení trestu obžalovanému spočíva v aplikovaní len ust. § 41 ods. 1 Tr. zák., nakoľko tento sa stíhaných trestných činov dopustil jedným skutkom. Výmera trestu odňatia slobody vo výške 4 roky podľa názoru krajského súdu v plnom rozsahu zohľadňuje všetky podstatné platné kritériá pre ukladanie trestu. Trest je uložený na úplnej dolnej hranici trestnej sadzby v zmysle ust. § 189 ods. 2 Tr. zák., ktorý je najprísnejším stíhaným trestným činom.

Krajský súd svojím výrokom rozsudku obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súčasne súdeného trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Trest prepadnutia veci uložený podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa vzťahoval na tie veci obžalovaného, ktoré boli použité na spáchanie trestného činu.

Pre tieto skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.